



Foto: Folkert Sappe

Eize Hoekstra

hoort er al helemaal bij

MENIG ZEILFOTO IS VAN ZIJN HAND. HIJ HOUDT ERVAN DE ACTIE OP HET WATER ZO VAST TE LEGGEN DAT HET VOELT ALSOF JE ZELF BIJ DE WEDSTRIJD BENT GEWEEST. EEN GESPREK MET FOTOGRAAF EIZE HOEKSTRA OVER EEN GEVULD BEELD, GROOTHOEKLENZEN EN KAPOTTE CAMERA'S.

Amanda de Vries

BOORNBERGUM

Rustig, bescheiden. Eize Hoekstra is het type stille wateren hebben diepe gronden, om voorzichtig in zeiljargon te blijven. Maar wie hem bezig ziet tijdens zijn werk als fotograaf bij onder andere de Sneekweek, weet onmiddellijk dat deze man er meer dan 100 procent voor gaat. Werk wil hij het schieten van de meest spectaculaire foto's overigens niet noemen. „Welnee”, zegt hij lachend, „fotografie is een uit de hand gelopen hobby. Mijn dagelijkse werk bestaat uit het testen van software voor elektronica. Het fotograferen van diverse zeilwedstrijden kwam pas nadat ikzelf met zeilen gestopt was. Ik heb 20 jaar gezeild in ondermeer de Flits, de Schakel en de Yngling. Eerst met mijn broer, later had ik het

genoegen om met legende Ronald Damen te varen, en in de Yngling met Hylke Engelsma en Gerben Meter. Toen ik een gezin kreeg werd het zeilen lastig. Het nam zoveel van mijn tijd. Nadat ik gestopt was kreeg ik meer tijd voor mijn hobby fotografie, en ik kende de zeilwereld natuurlijk goed. Zo'n negen jaar geleden had ik een collega die bij de KWS werkte. Ik vroeg hem of ik niet eens mee kon achter de schermen, om wat foto's te maken. Ik zag regelmatig foto's van Richard de Jonge en die vond ik geweldig. Ik ging aan de slag en de KWS plaatste mijn foto's op de site. Ik dacht dat het eenmalig zou zijn. Maar toen ze zeiden: 'Tot de volgende keer', wist ik dat ik bij de herfstwedstrijden weer van de partij mocht zijn. En daarna vroegen ze me

voor de Sneekweek en ging het balletje heel hard rollen.”

Sindsdien is Eize niet meer weg te denken bij het zeilwedstrijdgeweld. Samen met zijn vaste 'pilot' Arlette van Arem maakt hij gebruik van een rib van de KWS. „Arlette weet precies wat ik wil. We worden ingeroosterd bij de wedstrijden en de zeilers kennen ons nu wel. We horen er al helemaal bij. Zelden worden we gesommeerd dat we aan de kant moeten gaan. Sterker nog, sommige zeilers gaan er eens extra voor zitten om maar zo goed mogelijk op beeld te komen. Dat heeft ook een nadeel. Dat zeilers te 'eigen' worden. Meestal levert dat namelijk niet de beste en meest actieve foto's op. Maar het gevoel dat je op het water zit en de zeilers en hun beleving vastlegt, blijft magisch. Ik heb daar vorig jaar een mevrouw van ruim 90 jaar heel blij mee gemaakt. Ze wilde zo graag tijdens de Sneekweek de Regenbogen van dichtbij zien. Maar ze zat op de startoren en zag het dus van veraf. Toen heb ik de organisatie

gevraagd of ze niet bij ons in de rubberboot kon. Dat mocht en het was geweldig. Ze zat te stralen. Natuurlijk maakten we er geen gewoonte van, maar je moet zo af en toe ook eens buiten de lijntjes kleuren.”

Eize beweert zijn eigen foto's uit duizenden te herkennen. Toch vind hij het lastig om zijn eigen stijl te omschrijven. „Ik merk dat ik steeds vaker zoveel mogelijk inzoom, ook gebruik ik meer en meer de groothoeklens. Teveel water of lucht op de foto vind ik niet zo interessant, dan is het beeld naar mijn mening niet gevuld genoeg. Ik wil dat er wat gebeurt op de foto, dat er beweging in zit. Kijk, één boot is maar één boot. Maar met drie boten heb je een wedstrijd! Dat wil ik laten zien. De O-jol is wat dat betreft een zeer geschikte klasse, want groot. Met zoveel boten heb ik gegarandeerd een goed gevuld beeld. Weer andere klassen zijn zeer geschikt voor een spetterend beeld. Zo spat bij de Yngling en de Regenboog het meeste water

op. Bij de Valk daarentegen gebeurt er niets met het water. Dat is ook het mooie van fotograferen tijdens de Sneekweek, zoveel wedstrijden, zoveel verschillende klassen. De sfeer is fantastisch en het is ieder jaar weer een feest.”

Windstil of harde windkracht, Eize moet van alle windmarkten thuis zijn. Fysiek is het zwaar, vooral de rug krijgt het voor de kiezen. Soms houden en keren, maar hij heeft het er graag voor over. „Ja joh, ik lig bij windkracht 6 onder in het meer, maar dat doet elke fotograaf. En ook mijn materiaal is niet altijd veilig. Ik berg het op in een slag- en waterdichte koffer, maar ik heb weleens twee camera's stuk gehad door water. Bedrijfsrisico, zullen we maar zeggen. Zolang het fotograferen me nog zoveel plezier oplevert, ga ik graag door. Ik zie wel wat er op mijn pad komt, tegen de Volvo Ocean Race zeg ik in ieder geval geen nee, mochten ze me vragen. Zo groots, zo spectaculair. Wie wil dat nou niet?”